

ת"פ 44413/09/22 - מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י נגד חמד בן דרויש אבו סבית ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע

ט' אדר א' תשפ"ד
18 פברואר 2024

ת"פ 44413-09-22 מדינת ישראל נ' אבו סבית

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד גנית אטיאס
נגד	חמד בן דרויש אבו סבית ע"י ב"כ עו"ד וליד אבו סבית
הנאשם	

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין העבירות כדלקמן:

- גניבת רכב, בניגוד לסעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;
- סיוע לגניבת רכב, בניגוד לסעיף 413(א) ו- 31 לאותו החוק.

נגד הנאשם, הוגש כתב אישום מתוקן (ת/1), במסגרת הסדר טיעון, אשר אוחז שני אישומים.

אישום ראשון

בתאריך 23.08.22 בין השעה 00:05 לשעה 03:40, גנב הנאשם רכב מסוג טויוטה, ל.ז 432-86-702 (להלן: "הרכב") השייך למזל סבירו (להלן: "המתלוננת") ואשר חנה ברחוב לוריא צבי 3 בבאר שבע, בכך שנטל ונשא את הרכב ללא הסכמת המתלוננת במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון לשלול את הרכב שלילת קבע מהמתלוננת.

בהמשך למתואר לעיל, נהג הנאשם ברכב והעבירו לשטחי האוטונומיה ביהודה ושומרון דרך מחסום מיתר.

אישום שני

בין תאריך 25.08.22 בסמוך לשעה 23:30 לתאריך 26.08.22 בסמוך לשעה 06:50, גנב אחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה, רכב מסוג טויוטה ל.ז. 222-18-602 (להלן: "הרכב") השייך לאנגלס קיריל (להלן: "המתלונן") ואשר חנה ברחוב אמיר אברהם 51 בבאר שבע, בכך שנטל ונשא את הרכב ללא הסכמת המתלונן במרמה ובלי תביעת זכות בתום בלב, כשהוא מתכוון לשלול את הרכב שלילת קבע מהמתלונן.

בהמשך למתואר לעיל, קיבל הנאשם לידו את הרכב והעבירו לשטחי האוטונומיה ביהודה ושומרון דרך מחסום מיתר.

בין הצדדים נקשר הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, והנאשם הודה והורשע בעובדות ובעבירות שבכתב האישום המתוקן.

לאחר קבלת הערכת שירות המבחן למבוגרים, טענו הצדדים לעונש, ומכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, גיליון רישום תעבורתי של הנאשם (ת/2) - לחובת הנאשם, הרשעות בעבירות של נהיגה במהירות של 21 עד 30 קמ"ש בדרך עירונית ואי ציות לתמרור.

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינו של הנאשם הוגש תסקיר המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 21, רווק, מתגורר בפזורת אבו רקייק, עובד עם דודו בעסק לעבודות חשמל.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד, בעל תעודת בגרות מלאה, ותיאר עצמו כתלמיד טוב עם הישגים גבוהים.

הנאשם נעדר הרשעות פליליות, אך לחובתו הרשעות בעבירות תעבורה.

הנאשם שלל שימוש בסמים ואלכוהול; שלל הימורים; ושלל בעיות רפואיות או נפשיות.

ביחס לעבירות, הודה בהן הנאשם, ומסר, כי קיבל סך של 2,000 ₪ על מנת להעביר את הרכב שבאישום הראשון אל שטחי האוטונומיה ביהודה ושומרון, וקיבל תשלום נוסף בעבור פריצה לרכב שבאישום השני.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם התקשה להפעיל שיקול דעת ולבחון את ההשלכות של מעשיו, וכי הוא נוטה להשליך את האחריות על מעשיו כלפי גורמים חיצוניים.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מבטא שאיפה לנהל אורח חיים תקין, וכי ההליך המשפטי עשוי להיות גורם מרתיע עבורו.

שירות המבחן התרשם, כי קיים סיכון להתנהגות עוברת חוק, בייחוד במצבים הקשורים בצורך להשגת "כסף קל וזמין".

שירות המבחן שוחח עם הנאשם, והוא הביע רצון להשתלב בקבוצה טיפולית.

לאור האמור, המליץ שירות המבחן על מבחן מעקבי למשך שנה, במהלכה יעקבו אחר הנאשם במסגרת שיחות פרטניות ויבחנו שילובו בתכנית כלשהי לצעירים.

שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם ענישה חינוכית בדמות צו של"צ בהיקף 140 שעות, וכן מאסר מותנה מרתיע.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה בכתב (ת/3) והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה, כי הנאשם פגע בערכים המוגנים של הגנה על קניינו של הפרט, פרטיותו, ובתחושת הביטחון של הפרט והציבור.

התביעה טענה, כי מדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות ללכידת עובריהן, אשר קיים פיתוי רב לעבור אותן, ולכן יש להשית ענישה מרתיעה שתהפוך אותן לבלתי כדאיות.

התביעה טענה, כי חברה מתוקנת לא יכולה להסכים עם מצב בו רכוש אזרחיה הופך להפקר, תוך פגיעה בתחושת הביטחון של הציבור, וגרימת טרדה של ממש לקורבנות.

המאשימה ביקשה לתת את הדעת לכך שחלקו של הנאשם באירועים הינו משמעותי, אין מדובר באירוע בודד, אלא בריבוי עבירות, כאשר באישום השני, הנאשם אף סייע לאחר לגנוב רכב והעביר את הרכב לשטחי האוטונומיה ביהודה ושומרון.

התביעה עמדה על נסיבות העבירות, אשר נעברו באישון לילה, בלב שכונות מגורים בעיר באר שבע, להן פוטנציאל להסלים לאירוע אלימות.

התביעה עתרה למתחם ענישה הנע בין 18 ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

התביעה הפנתה לתסקיר שירות המבחן למבוגרים, ולכך, שהנאשם לא עבר הליך טיפולי כלשהו, אלא נפגש פעם אחת עם קצין מבחן, אשר התרשם מרמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, ולכן ההמלצה על ענישה שיקומית בדמות צו של"צ אינה הולמת את תוכן התסקיר והן את העבירות ואין להיעתר לה.

התביעה עתרה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם ולהטיל עליו מאסר מותנה; קנס; פיצוי למתלוננים; פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה.

ההגנה טענה, כי הנאשם אינו מתנגד לשילובו בהליך טיפולי ולקבל תסקיר משלים ואף מסכים, כי יושת עליו צו מבחן לתקופה ממושכת.

ההגנה טענה, כי המלצת שירות המבחן לא באה ממקום ריק, ולא בכדי, שירות המבחן המליץ על של"צ והמשך טיפול תחת מבחן.

ההגנה טענה, כי משפחתו של הנאשם הינה נורמטיבית, כאשר אח אחד רופא; אח אחד מורה בבית ספר; אח אחד מהנדס מחשבים; שישה מאחיו שירתו בצה"ל. זאת, מתוך 57 אחים.

ההגנה טענה, כי הנאשם טעה והפיק לקחים ממעשיו, כך שלא יחזור עליהם בשנית.

ההגנה טענה, כי הנאשם התארס לאחרונה ועומד להתחתן.

ההגנה ביקשה לקחת בחשבון את נסיבותיו של הנאשם; נטילת האחריות מצדו; הודאתו באשמה; ועתרה לאמץ את המלצות שירות המבחן למבוגרים.

לחילופין, עתרה ההגנה להטיל על הנאשם עבודות שירות.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי הוא מצטער על מעשיו, הוא עשה טעות ומבקש שבית המשפט יסלח לו. עוד מסר, כי הוא רוצה לתקן את הטעות שעשה ולהתחיל בחיים חדשים.

דיון והכרעה

עבירות רכוש בכלל ועבירות כלפי רכבים בפרט, פוגעות בתחושת הביטחון האישי של האזרח.

עבירות אלה מחייבות ענישה משמעותית, בעולם המעשה, על מנת להרתיע את עובריהן ולהפוך אותן ללא כדאיות.

מעבר לנזקים הממוניים הנגרמים לנפגעי העבירה מעבירות אלו, ישנם תמיד נזקים נלווים, כמו התרוצצות למציאת רכב חדש או לתיקון הנזקים אם נמצא הרכב הגנוב; שהות בלא רכב לתקופה מסוימת; שינוי בתכניות; התמודדות עם גופים ביורוקרטיים לצורך הגשת תלונה, ביטול רשיון הרכב; תביעת פוליסת הביטוח; חידוש תיעוד שאבד; התקנת מיגון ברכב חדש שנרכש - אם לא אותרה הגניבה; אבדן מטלטלין שונים שהיו ברכב, פעמים רבות בשווי ניכר; ועוד.

בנוסף, קיימת עליה מתמדת בעלות פרמיות הביטוח בגין כלי רכב, המגולגלת על הצבור כולו, בשל העליה בשכוחות העבירות, אשר הפכה מזמן למכת מדינה. בשנה האחרונה, היתה קפיצה של יותר מפי 1.5 בעלות פרמיות הביטוח בכלל החברות המבטחות. עליה זו נומקה בגידול בהיקף גניבות הרכב, והיא מהווה, הלכה למעשה, כעין מס נוסף המוטל על כלל הציבור.

על התייחסות בית המשפט העליון לעבירות אלה ראופסק הדין רע"פ 7890/10 **מליטאת נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

אין צורך להכביר מלים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר, במונחי המשק. הרוצה ליהנות בזדון מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה...

ככלל, ייסוג האינטרס האישי השיקומי של העבריין מפני האינטרס הציבורי, ככל שמדובר בעבירות אלה.

בנוגע למשקל שיש ליחס לנסיבות אישיות או לאינטרס השיקום בעבירות אלה, ראו פסק הדין רע"פ 10116/06 **כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

האינטרס השיקומי הניחולק ממכלול השיקולים אשר נלקחים בחשבון במסגרת שיקוליה הענישה. אך במקרה הזה הוא נסוג מפני האינטרס הציבורי והצורך לנקוט במדיניות של ענישה מרתיעה.

העבירות שביצעה המבקשה נינו עבירות חמורות, אשר, כפי שציין בית-משפט השלום, פוגעות בפגיעה הקשה בהן בזכויות המתלוננים והן בכלל להציבור. משפט זה נדרש לא פעם לצורך בנקיטת מדיניות ענישה המרתיעה בעבירות של גניבת רכב.

למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב בטרם נעקרה משורש ומכתה מדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסקה דינבע"פ 12.5.96) כמעט שהפכה לעשר מכות היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים ופגיעתה הרעה הכלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך) "ע"פ 11194/05 אבוסביתנ' מדינת ישראל (טרם פורסם)).

עוד ראו, רע"פ 1123/18 **דבארי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

לטעמי, צדקו הערכאות הקודמות כאשר סיווגו את העבירות שביצע המבקש כעבירות בעלות חומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהן לשלום הציבור, והן בשל העובדה כי גניבת רכב הפכה להיות 'מכת מדינה'. לפיכך, לא היה מקום לחריגה לקולא ממתחם הענישה, משיקולי שיקום.

לא בכדי, ראה המחוקק ליחד לעבירות אלה סימן נפרד - סימן ה-1 - במסגרת הפרק העוסק בעבירות הרכוש (פרק י"א) בחוק העונשין, תשל"ז - 1977. בסימן זה, הוחמרו העונשים בגין עבירות כנגד כלי רכב, אשר סווגו כעבירות מסוג פשע, חלף העבירות המקבילות כלפי הרכוש באופן כללי, מרביתן מסווגות כעוון. קביעה זו של המחוקק - מן הדין שתבוא ידי ביטוי גם בקביעת הענישה בפועל.

להלן, תובא סקירה קצרה של מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות.

עפ"ג 30123-10-22 **אבו מערוף נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע, יחד עם אחר, לאחר הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבת רכב, קבלת רכב גנוב (נאשם 1 - המערער) וסיוע לקבלת רכב גנוב (נאשם 2). בענינו של הנאשם 2, הגיעו הצדדים להסדר טיעון הכולל הסכמה לענין העונש, ואילו ענינו של המערער נדון בפני מותב זה. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 16 ועד 32 חודשי מאסר בפועל וגזר על המערער עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים; מאסר על תנאי; קנס בסך 20,000 ₪; פיצוי למתלוננות; פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה. בית המשפט המחוזי מצא להקל בגובה הקנס, והעמידו על סך של 10,000 ₪, לאור התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם. ערעורו של הנאשם על יתר רכיבי גזר הדין - נדחה.

עפ"ג 66955-03-23 **אבו כף נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של קשירת קשר לעשות פשע; גניבת רכב; וסיוע לזיוף סימני רכב. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הגיע הנאשם, יחד עם אחר, לרכב שנגנב יום קודם לכן, וסייע לו לזייף את לוחית הזיהוי של הרכב. לאחר מכן, האחר נהג ברכב הטיוטה הגנוב ואילו הנאשם נהג ברכב הליווי, הרכב בו הגיעו לרכב

הגנוב וליווה את הנאשם עד היציאה מהעיר באר שבע. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 14 ועד 30 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 15 חודשי מאסר; מאסר על תנאי; קנס בסך 5,000 ₪; פיצוי למתלונן בסך 7,500 ₪; פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה. במסגרת הערעור, טענה ההגנה, כי לא מדובר בגניבה של ממש, אלא תפקידו של הנאשם היה "לפתוח ציר או ללוות את הגניבה". לאחר שהמערער שמע את הערות בית המשפט המחוזי, בשבתו כערכאת ערעור פלילי, חזר בו המערער מהערעור.

ת"פ 17994-04-21 **מדינת ישראל נ' אבו עאדרה** - הנאשם הורשע, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של קשירת קשר לפשע, גניבת רכב, ניסיון לגניבת רכב, ופריצה לרכב בכוונה לגנוב. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, גנב הנאשם רכב, יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה. בנוסף, התפרצו לרכב נוסף וניסו לגנוב אותו, אך המשטרה הגיעה למקום, הנאשם נמלט רגלית ונעצר. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 16 עד 32 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל; מאסר על תנאי; קנס בסך 15,000 ₪; פיצוי למתלוננים; פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה.

ת"פ 51700-12-21 **מדינת ישראל נ' אבו כף ואח'** - הנאשם 2 הורשע, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של קשירת קשר לפשע; סיוע לגניבת רכב; הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו; החזקת כלי פריצה לרכב; זיוף סימני זיהוי של רכב; קבלת רכב גנוב; הסתייעות ברכב לעבור עבירה; נהיגה ללא רישיון. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, קשר הנאשם 2 קשר עם הנאשם 1 על מנת לגנוב רכב. הנאשם 2 סייע לנאשם 1, בכך שנהג ברכב "מלווה", וכאשר הבחינו במחסום משטרה, הסיע הנאשם 2 את הנאשם 1 והם ניסו להימלט מהמשטרה, כאשר הנאשם 2 נוהג ללא רישיון. מותב זה אימץ את מתחם הענישה אליו עתרה התביעה, והעמידו בין 11 ועד 22 חודשי מאסר, תוך שציינו, כי היה מקום לקבוע מתחם ענישה גבוה יותר.

כתב האישום מגולל שני אירועים שונים, בהם היה מעורב הנאשם בעבירות של גניבת רכב.

לפי עובדות האישום הראשון, גנב הנאשם את רכבה של המתלוננת והעביר אותו לשטחי האוטונומיה ביהודה ושומרון.

מעובדות האישום השני עולה, כי העבירה נעברה לאחר סיכום מוקדם עם אחר. אמנם, לא הורשע הנאשם בעבירה של קשירת קשר לעשות פשע, אך מהפן העובדתי עולה, כי הנאשם חבר לאחר, תוך חלוקת תפקידים, כאשר האחר גנב את רכבו של המתלונן ומסר אותו לידי הנאשם, והנאשם סייע לגניבה, בכך שהעבירו לשטחי האוטונומיה ביהודה ושומרון.

הנאשם אף מסר לקצינת המבחן, כי קיבל תשלום בגין כל אחד מהאירועים שבכתב האישום המתוקן, ומכאן, כי למעשים קדם תכנון מקדים ואין מדובר ב"טעות" כפי שטענה ההגנה, אלא במעורבות של ממש בעולם העברייני ועל הפשע כמקור "פרנסה" עבור הנאשם.

בצדק, עתרה המאשימה למתחם הענישה שנמסר על ידה, אשר הינו ראוי והולם לנסיבות ביצוע העבירה; מידת הפגיעה בערכים המוגנים; הנזק שנגרם למתלוננים; פוטנציאל הנזק של האירוע להסלים; ולאור כך שהנאשם קיבל סכומי כסף

רבים עבור חלקו בעבירות.

באמרת אגב, יוער, כי לאור נפישות העבירות, ועליה בכתבי האישום הנדונים לפני בתי המשפט בכלל, ולפני מותב זה בפרט, בעבירות שכאלה, יש מקום אף להעלות את מתחם הענישה בהדרגה, כך שעבירות מסוג זה יהפכו ללא כדאיות למי שבוחר לשלוח ידו בקניינו של האחר.

אולם, לעת הזו, ייעתר בית המשפט למתחם הענישה המוצע על ידי התביעה ויעמידו כך שינוע בין 18 ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

קביעת הענישה הספציפית בתוך המתחם

מעשיו של הנאשם מעידים על מעורבות בעולם העברייני ועל כשל ערכי עמוק.

בענינו הוגש תסקיר, המפרט את נסיבותיו האישיות ואת הנסיבות, אשר לדבריו הובילו אותו לעבור את העבירות דנן, בהן, קבלת תשלום בגין "עבודתו".

שירות המבחן המליץ, על העמדת הנאשם תחת מבחן למשך שנה ועל ענישה חינוכית בדמות צו שירות לתועלת הציבור בהיקף 140 שעות.

ההגנה, כאמור לעיל, עתרה לאמץ את המלצות התסקיר.

לאחר שבית המשפט שקל את טענות הצדדים ואף עיין בתסקיר, מוצא, כי אין כל הלימה בין תוכן התסקיר לבין ההמלצה, שהרי, הנאשם לא עבר כל הליך טיפולי משמעותי ואף שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מתקשה לבחון באופן ביקורתי את הנסיבות שעמדו ברקע לעבירות.

מכל מקום, כפי שנפסק לא פעם, המלצת שירות המבחן אינה בבחינת נתון קונקלוסיבי המחייב את בית המשפט, בהיותה מתמקדת בנסיבותיו האישיות של הנאשם.

ראו, לענין זה, ע"פ 1261/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

ראוי לשוב ולהזכיר, כי המלצתו של תסקיר שירות המבחן הינה בגדר המלצה, כשגזירת הדין שמורה לשופט, שאינו רשאי להתנצל מחובתו להעניש.

עוד ראו, ע"פ 971/21 אמצ'י נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

כידוע, תסקיר שירות המבחן הינו כלי עזר שאותו נדרש בית המשפט לבחון "בעין שיפוטית" ואין בו משום המלצה מחייבת.

בכל מקרה - לנוכח טיב העבירות, כאמור לעיל, במסגרת פעילות עבריינית מאורגנת, מתוכננת ומתוחכמת - נסוגות אחר נסיבותיו האישיות של הנאשם מפני האינטרס הציבורי.

לזכות הנאשם - תילקח הודאתו באשמה; הבעת חרטה על מעשיו; חיסכון בזמן שיפוטי.

עוד לזכותו, היעדר הרשעות קודמות בעבירות פליליות.

מכלול השיקולים מצביע על ענישה ברף התחתון של מתחם הענישה.

עוד רואה בית המשפט לקבל עתירת התביעה ולהשית עונש פסילת רישיון נהיגה למשך תקופה משמעותית. במקרה דנן, מדובר במי שעבר עבירות מסוג פשע, שעה שהוא נוהג ברכב אותו גנב וברכב אותו סייע לגנוב.

סעיפים 35 ו-43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961, מסמיכים את בית המשפט לפסול את רישיונו של מי שעבר עבירה תוך שימוש ברכב מנועי.

על כן - יושתו פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה.

ההכבדה על כלל הציבור כתוצאה מעבירות אלה, מצדיקה השתת עיצום כספי מסוג קנס, ובנוסף, רואה בית המשפט לחייב את הנאשם בפיצוי לבעלי כלי הרכב שננגבו - נפגעי העבירה. אין המדובר בפיצוי הממצה את כלל הנזקים שנגרמו להם, אך יהיה בו בבחינת הכרה בעגמת הנפש שנגרמה ואף העמדת הנאשם אל מול תוצאות מעשיו.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע טיעוני הצדדים על פה; עיין בטיעוני התביעה בכתב; עיין בראיה שהוגשה לענין העונש; עיין בתסקיר שירות המבחן; שמע דברו האחרון של הנאשם - דן את הנאשם לעונשים כדלקמן:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה בלבד, על פי רישומי שב"ס;

עמוד 9

- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י"א שהיא מסוג פשע;
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י"א שהיא מסוג עוון;
- ד. קנס בסך 5,000 ₪ או 45 ימי מאסר תמורתו;
- ה. פיצוי לנפגעת העבירה באישום הראשון (ע.ת.1 בכתב האישום המתוקן) בסך 5,000 ₪;
- ו. פיצוי לנפגע העבירה באישום השני (ע.ת.3 בכתב האישום המתוקן) בסך 5,000 ₪;
- ז. הקנס והפיצוי ישולמו ב- 15 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15.04.24 ובכל 15 לחודש העוקב. לא יועבר אחד התשלומים במועד - תועמד היתרה לפירעון מידי;
- ח. באחריות התביעה להעביר למזכירות בית המשפט את פרטי המפוצים בתוך 14 ימים מהיום;
- ט. פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לרכב מנועי למשך 24 חודשים. על הנאשם להפקיד רשיונו, או תצהיר מתאים, במזכירות בית המשפט ביום העבודה הבא שלאחר שחרורו ממאסר. מובהר לנאשם, כי כל עוד לא הופקד הרשיון או התצהיר - יהיה הנאשם פסול מלנהוג, אך הפסילה לא תימנה;
- י. פסילה מקבל ומהחזיק רשיון נהיגה לרכב מנועי בת 6 חודשים על תנאי, תקופת התנאי למשך 3 שנים מסיום הפסילה בפועל.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו כעת.

עותק ההחלטה יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות ערעור.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשפ"ד, 18 פברואר 2024, במעמד הצדדים.